

οἱ ὅποιοι ἦλθον εἰς τὸν νοῦν της ὀλίγου προτή-
τερον καὶ εἶπεν, εἶναι Ἐκεῖνος, ὅστις λέγει, «θέ-
λω ἀγαπᾶ αὐτοὺς ἐλευθέρως κυρία ;

«Μάλιστα, αὐτός. Σὺ δὲ γνωρίζεις ὅτι ἡ καρ-
διά σου εἶναι πλήρης ἀνυποταξίας, καὶ ὅτι μόνη
σου δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν κάμης καλλιτέραν, ἔ-
χεις ἐπομένως χρεῖαν ενός, ὁ ὅποιος δύναται νὰ
κάμῃ τοῦτο. Ἰδοὺ ὁ Χριστός, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ
πράξῃ ὅλα διὰ σέ, καὶ ὁ ὅποιος λέγει, ἂ Ἐγὼ
ἀγαπῶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ ἀγαποῦν, καὶ ὅσοι
μὲ ἐκζητοῦν ἐνωρὶς θέλουν μὲ εὗρεϊ.»

Ἡ Χαρίκλεια συνεκινήθη μεγάλως. Οἱ λό-
γοι ἦσαν τόσον γλυκεῖς, ὥστε ἀνέλυσαν τὴν ἀ-
νόητον καὶ θυμώδη καρδίαν της, καὶ ἔκραξεν,
«ὦ εὐσπλαγγχε Ἰησοῦ, λάβε με ! καὶ δός μοι
νέαν καρδίαν!»

Ἡ κυρία ἐνῆργαλίσθη τὸ τυφλὸν κοράσιον καὶ
προσηυχήθη εἰς τὸν Θεὸν νὰ εἰσακούσῃ τὴν μι-
κρὰν προσευχὴν της καὶ νὰ τὴν εὐλογήσῃ. Ἐνῶ
δὲ ἡ Χαρίκλεια ἠκοῦαζέτο τῆς προσευχῆς τῆς
κυρίας, ἤσθάνθη ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὠργί-
ζετο, οὔτε ὅτι ἦτο ἐγκαταλειμμένη, διότι ὁ
Χριστὸς ἦτο ἤδη ὁ Σωτὴρ καὶ ὁ Φίλος της.

Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἡ Χαρίκλεια εἶχε μεγάλον
ἀγῶνα. Κανεῖς δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν μεταβο-
λὴν τῆς καρδίας της, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ στα-
θερῶς ἀπέδειξε τοῦτο διὰ τῆς διαγωγῆς της,
καὶ οὕτω ἐπέσθησαν πάντες ὅτι πράγματι εἶχε
μεταβληθῇ. Ἡ νέα αὕτη μεταβολὴ μάλιστα εἶ-
χε τοιαύτην ἐνέργειαν εἰς τὴν καρδίαν της, ὥστε
ἔκραξε πρὸς τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρ-
τίας της διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκτοτε ἡ μικρὰ Χαρίκλεια ἔροαπτεν, ἐσάρω-
νευ, ἐξεσκόνιζε καὶ ἐπήγαινε εἰς τὰ ἐμπορικά διὰ
νὰ φέρῃ εἰς τὴν μητέρα της ὅτι ἐχρειάζετο διὰ
τὴν ἐργασίαν της, ἐτι δε δις τῆς ἐβδομάδος συνή-
θροιζεν ἄλλα κοράσια, τὰ ὅποια εἶχον τὸ φῶς
των, καὶ τὰ ἐδίδασκε περὶ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ἔβαζε
καὶ ἀνεγίνωσκον ἕν μέρος τοῦ Εὐαγγελίου, ἔπει-
τα ἔψαλλον βοηθούμενα ἀπὸ ἕν μικρὸν ὄργανον,
καὶ ἔπειτα τοῖς ἐξηγουσε τὸ ἀναγνωσθὲν μέρος
καὶ προσήνυχετο δι' αὐτά.

Τοιοιούτοῦτως ἐπέραν τὰς ἡμέρας της εὐ-
χαρίστως καὶ μὲ ὠφέλειαν εἰς ἄλλους.

Ἐὰν δὲ ἡ τυφλὴ Χαρίκλεια ἠδύνατο νὰ κά-
μῃ τόσα πολλὰ διὰ τὴν μητέρα της, διὰ τὸν
Χριστὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ἔχο-
μεν τὴν ὁρασίαν μας ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν
πολὺν περισσότερα, φθάνει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀ-
γάπην τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν καρδίαν μας.

ΕΡΑΣΜΙΑ.

Τί ἄρα γε θὰ μοὶ φέρῃ
ἡ πρωτοχρονιά ;

Ἡλθ' ἡ γλυκεῖα πρωτοχρονιά κι' ὅλος ὁ κόσμος χαίρει,
Γιατὶ γλυκύσματα καλὰ
Καὶ δῶρα ὡμορφα πολλὰ
Τοῦ καθενὸς θὰ φέρῃ.

Ἡλθ' ἡ γλυκεῖα πρωτοχρονιά πρωί, πρωὶ ξυπνοῦνε
Ὅλα τὰ φρόνιμα παιδιὰ
Γιατὶ μὲ πόθο στὴν καρδίᾳ
Θερμὸ τὴν καρτεροῦνε.

Ἀχ, ὡμορφὴ πρωτοχρονιά, τί τάχα θὰ μοῦ φέρῃς ;
Μιά κούκλα κόρη ἄντροπαλή,
Βιβλία, φορεσιὰ καλή,
Κι' ἄλλα πολλὰ ποῦ ἔβρεις.

ὦ ἔλα, ἔλα, γλήγωρα, ἡμέρα ζηλεμένη,
Ἐλα πρωτοχρονιά καλὴ.
Ἐλεγ' ἡ Φλόρα ἡ τρελλή
Στὴν κλιν' ἀκουμπισμένη.

Κι' ἀντίκρυ στὸ παράθυρο συχνὰ πυκνὰ στηρίζει
Τὴν ἀνυπόμονον ἴματιά,
Μ' ἀκομ' ἡ νύχτ' εἶναι βαθεῖα
Κ' ἔξω βορριᾶς σφυρίζει.

Μὴ τόσο βασανίζεσαι, ἀνήσυχη παιδοῦλα,
Θὰ φύγ' ἡ νύχτ' ἡ σκοτεινὴ
Τώρα σὲ λίγο θὰ φανῇ
Ἡ χαρωπὴ αὐγούλα.

Κι' ὁ ἥλιος πρὶν τὴν σφαῖρα μας καλὰ φωτίσῃ
Μὲ μιὰ ἀχτίδα του λαμπρῆ,
Αὐτὴ ἡ κλινὴ σου ἡ μικρὴ
Μὲ δῶρα θὰ γεμίσῃ.

Τότε στὴν τόσῃ σου χαρὰ, μικρούλα μου, θυμήσου.
Ἐσὺ ποῦ ζῆς μὲ τὰ φίλῃ
Στῆς μάνας σου τὴν ἀγκαλιά,
Γιὰ λίγο συλλογίσου.

Πόσα παιδάκια ὄρφανὰ, γυμνά, δυστυχισμένα
Στὴν ἔρημῃ των τῇ γωνιά
Προσμένουν τὴν πρωτοχρονιά
Μὲ ἴματια δακρυσμένα !

Πόσ' ἀδελφάκια σου μικρὰ κρυώνουνε, πεινοῦνε
Καὶ ὡς μόνο δῶρο τὰ φτωχὰ
Λίγο ψωμάκι μοναχὰ
Λίγο ψωμὶ ζητοῦνε !

Ἐν Λαυρίῳ τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1890.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

— Σιδηρόδρομος ἐπὶ τῆς κορυφῆς δένδρων ! Εἰς τὸν
Ἀῆμον Συνόμα τῆς Καλιφορνίας, ὑπάρχει φάραξ βαθεῖα
ἐπὶ τῆς ὁποίας διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος ὄχι διὰ γεφύρας,
ἀλλὰ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν εἰς τὰ πλάγια τῆς φάραγγος φυ-
ομένων δένδρων, οἱ κορμοὶ τῶν ὁποίων εἶναι κομμένοι εἰς τὸ
αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὰς κορυφὰς τῶν λόφων, οἵτινες σχηματί-
ζουσι τὴν φάραγγα, καὶ ἐπ' αὐτῶν εἶναι ἐστερεωμέναι βαί-
σιν δηραὶ ράβδοι τοῦ σιδηροδρόμου ! Ἀμερικανικὸν καὶ τοῦτο.